

NIET ALLE DIEVEN KOMEN ONGELEGEN

(Non tutti i ladri vengono per nuocere)

Klucht met dubbele sleutel

door

DARIO FO & FRANCA RAME

Vertaling : Frans Roth

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **NIET ALLE DIEVEN KOMEN ONGELEGEN (NON TUTTI I LADRI VENGONO PER NUONCERE)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteurs en vertaler: **DARIO FO & FRANCA RAME; vert. FRANS ROTH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2004/0220/036
ISBN 978-90-385-08795

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 6 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(3 dames – 3 heren – Fig.)

DE DIEF

MARIA, zijn vrouw

DE HEER DES HUIZES

ANNA, zijn vrouw

ANTONIO

JULIA, zijn vrouw

DIEF TWEE (figuratie)

(De dief forceert het raam en betreedt de woning, die gelegen is op de derde verdieping van een luxueus flatgebouw. Hij draagt de klassieke zaklantaarn en kijkt om zich heen. Heel vaag herkennen we meubels, gordijnen en oude, kostbare schilderijen. De dief sluit de jaloezieën en doet het licht aan. Net op het moment dat hij een lade wil opentrekken, gaat de telefoon. In een eerste opwelling wil de in paniek geraakte dief zich uit de voeten maken. Maar omdat niemand zich in huis meldt en hij constateert dat hij niets te vrezen heeft, keert hij op zijn schreden terug. Hij probeert het gebel te negeren, maar dat lukt hem niet. Heel behoedzaam beweegt hij zich in de richting van de telefoon en plotseling, met een sprong, werpt hij zich er bovenop. Hij grijpt de hoorn en drukt hem tegen zijn borst. Hij doet net alsof hij hem wil laten stikken door zijn jasje erover heen te trekken. Om het misdrijf nog waarschijnlijker te maken klinkt er uit de hoorn een stem, die steeds klagender wordt en echt lijkt te stikken.)

MARIA: Hallo? Hallo? Wie is daar? Met wie spreek ik? Waarom geeft u geen antwoord?

(De stem breekt af. De dief slaakt een zucht van verlichting. Hij haalt de hoorn onder zijn jasje vandaan, brengt hem voorzichtig naar zijn oor en schudt hem heen en weer.)

DIEF: *(opgelucht)* Hè, hè, eindelijk!

MARIA: Eindelijk? .~. Met wie spreek ik?

DIEF: *(geschrokken)* Maria? Ben jij het?

MARIA: Ja, wie anders? Waarom gaf je geen antwoord?

(In een hoek van het toneel die tot nu toe donker was, wordt een telefonerende vrouw zichtbaar)

DIEF: Ben je nou helemaal belazerd. Nu bel je me ook al op mijn werk! Stel je voor dat er iemand in huis was geweest, dan had ik mooi gehangen!

MARIA: Maar je had zelf gezegd dat die mensen de stad uit zijn... en bovendien, mag ik nog... ik hield het echt niet meer uit... ik zat vreselijk in de rats... ik voelde me echt ellendig... daarnet, toen je geen antwoord gaf aan de telefoon, had ik 't gevoel of ik stikte.

DIEF: Neem me niet kwalijk, ik deed het niet expres, ik had er geen idee van, dat jij het was...

MARIA: Hoe bedoel je?

DIEF: Nee, niks, helemaal niks... Maar nou moet ik weer aan mijn werk... Ik heb al genoeg tijd verdaan.

MARIA: O, je verdoet je tijd met mij... Je wordt bedankt! Ik ben helemaal

over mijn toeren, ik gooi mezelf totaal in de stress, ik loop mezelf op te vreten...

DIEF: Wat doe je?

MARIA: Ik loop mezelf op te vreten... allemaal vanwege jou... en nou word ik zo behandeld... Nou hartelijk van je, heel hartelijk! Maar je kan gerust zijn... van nu af aan vreet ik mezelf niet meer op... nee, van nu af aan wil ik niet eens meer weten waar je naar toe gaat, dat laat mij gewoon siberisch.. .

DIEF: Maar schat, gebruik nou toch 's je verstand. Wanneer zal jij nou 's gaan beseffen dat ik hier heus niet voor mijn lol zit. Ik zou zo graag 's een keer in mijn leven ongestoord uit stelen willen gaan. Is dat teveel gevraagd?

MARIA: O God, was is ie zielig... Allemaal aanstellerij... het is steeds weer hetzelfde liedje... meneer heeft het zo moeilijk, meneer mag niet gestoord worden. Ik weet niet hoeveel mensen gaan dagelijks uit stelen, je hebt erbij die plegen overvallen, aanslagen... maar geen een die er zo'n poepie van maakt als jij. Nog een mazzel dat jij je gespecialiseerd hebt in diefstal en er niet ook nog 's afpersing en chantage bij doet... dat zou ik niet overleven!

(De dief hoort op de achtergrond een merkwaardig geluid en stopt instinctief zijn hand voor de hoorn)

DIEF: Ssst!

(Gelukkig was het alleen maar het gonzende geluid in de hangklok, dat voorafgaat aan de klokslagen. Het slaat elf uur)

MARIA: Wat was dat?

DIEF: *(zichtbaar opgelucht)* De klok. Is me dat schrikken.

MARIA: Een mooie klank heeft die klok!.. Vast antiek...Is ie zwaar?

DIEF: *(verstrooid)* Nou, dat zal toch al gauw een kilo of... *(realiseert zich opeens de portee van wat zijn vrouw zei)* Zeg... je denkt toch hoop ik niet dat ik dat ding mee naar huis neem?

MARIA: O nee, stel je voor... alleen het idee al... Jij en een attentie voor mij... een cadeautje van jou, dat is echt wel het laatste waar ik aan denk!

DIEF: Jij bent hartstikke getikt, weet je dat. Als ik die klok meeneem, waar moet ik dan het zilver en de rest van het spul laten ?

MARIA: Nou, in die klok...

DIEF: Nou je toch bezig bent. Waarom vraag je niet meteen of ik ook nog een ijskast voor je meebreng. Er staat er hiernaast eentje van tweehonderd liter!

MARIA: Je moet niet zo schreeuwen. Je bent niet thuis.

DIEF: Sorry, maar ik was even vergeten waar ik was.

MARIA: Afgezien van het feit dat ze je kennen horen, het lijkt net of je geen opvoeding hebt genoten.

DIEF: Het spijt me.

MARIA: En ik heb ook nooit gezegd dat ik een ijskast wilde hebben, laat staan eentje van tweehonderd liter. Ik zou niet eens weten waar ik dat ding moest laten. Nee, het mag best een kleinigheidje wezen, het geeft echt niet wat.. het gaat meer om het gebaar, begrijp je... jij moet het uitzoeken, het is tenslotte jouw cadeautje.

DIEF: Maar hoe weet ik nou, wat jij leuk vindt?.. Bovendien, ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.

MARIA: Zal ik het zelf komen uitzoeken?

DIEF: Als je dat maar uit je hoofd laat!

MARIA: Ik zou zo'n chique huis best wel 's van binnen willen zien...mijn vriendinnen zouden barsten van jalouzie.

DIEF: Er is er hier maar een, die straks barst en dat ben ik...Ik ben hier om te stelen, snap dat nou toch 's. En nou hang ik op. De groeten.

MARIA: Jeetje, wat heb je weer een haast! Is het nou zoveel gevraagd om 's een keertje aardig tegen me te wezen. Ik ben per slot van rekening je vrouw. We zijn zelfs voor de kerk getrouwd.

DIEF: *(geïrriteerd)* De groeten.

MARIA: Geef me dan tenminste een kusje.

DIEF: Goed, jij je zin. *(hij tuit zijn lippen heel komisch en geeft een klapzoen)*

MARIA: Hou je van me?

DIEF: Ja... ik hou van je.

MARIA: Heel veel?

DIEF: *(berustend)* Heel veel, ontzettend veel. Wil je nu de hoorn op de haak doen?

MARIA: Nee, jij eerst...

DIEF: Goed... ik eerst. *(hij wil ophangen, maar we horen nog eenmaal de stem van zijn vrouw, die hem krachtig maant)*

MARIA: Denk aan het cadeautje. Niet vergeten hoor!

(De dief legt heel snel de hoorn op de haak en kijkt met een blik vol haat naar de telefoon. Tegelijkertijd verdwijnt de vrouw in het donker. De dief gaat weer op zoek naar de buit. Hij opent een lade, heeft

meteen de goede, haalt uit zijn jasje een grote plunjezak en wil die net gaan vullen, als van buiten het slot en de grendels met veel lawaai worden geopend. De dief schrikt geweldig. We horen stemmen in de hal.)

JULIA: Er brandt licht in de salon. O God... ik durf niet... Laten we weer gaan.

HEER: Ik heb het, denk ik, laten branden. Er is echt niemand.

JULIA: Maar stel dat je vrouw al terug is.

(De dief probeert te vluchten, hij rent naar het raam, merkt dat het te laat is en verstopt zich in de klok)

HEER: *(komt binnen en kijkt argwanend in het rond)* Mijn vrouw? Geen sprake van, zeg. Waarom zou die alweer in de stad zijn? *(hij kijkt in de andere kamers)* Al hoort ze dat ze d'r huis aan het leegroven zijn, dan komt ze nog niet. Zie je wel? Er is helemaal niemand.

JULIA: *(komt nu ook op, heel achterdochtig)* Ik voel me zo schuldig. *(De man helpt haar uit haar bontjas)* Wat moet je wel van mij denken? Ik durf te wedden dat jouw vrouw niet zo gauw gezwicht was als ik.

HEER: Wat heeft mijn vrouw er mee te maken? Dat is nou eenmaal iemand die vol zit met alle mogelijke complexen en kleinburgerlijke vooroordelen. Die zei alleen maar nee, omdat ze in het wit wilde trouwen.

JULIA: *(polemisch en gekwetst)* Ja, ja, kleinburgerlijke vooroordelen... maar intussen ben je wel met d'r getrouwd... Ik moet nog zien of je dat ook met mij zou doen.

HEER: *(streelt haar en probeert haar op de sofa te duwen)* Lieveeling, ik zweer je dat als mijn vrouw er niet van die ouderwetse ideeën op na hield en als jouw man er niets op tegen zou hebben, dat ik dan...

(De vrouw is gaan zitten en de man gaat vlak naast haar zitten)

JULIA: *(maakt zich los uit zijn omarming)* Dat had je niet moeten zeggen, nu heb je alles verknald. *(De man verliest zijn evenwicht en valt tegen de rugleuning aan, die achterover klapt. Hij ligt schuin op de sofa)* Waarom moet je me er juist op dit moment aan herinneren dat ik een man heb? Hoe wil je dat ik nu nog met jou...? Door jouw woorden zijn bij mij alle schuldgevoelens weer bovengekomen.

HEER: Neem me niet kwalijk, dat wilde ik echt niet. *(komt overeind en doet de leuning weer goed)* Als we het eens over iets anders hebben, ik weet niet, zomaar, over koetjes en kalfjes, misschien kan dat je gedachten verzetten en kunnen we dan alsnog naar hiernaast.

JULIA: Waarheen?

HEER: *(verlegen)* Naar mijn kamer...

JULIA: Misschien is dat wel de beste oplossing, ja... laten we dat doen.

HEER: Je wilt naar mijn kamer?

JULIA: Nee, ik wil over koetjes en kalfjes praten.

HEER: Als we nu vast naar mijn kamer gaan en daar dan over die koetjes en kalfjes praten?

JULIA: Alsjeblieft, je moet niet zo aandringen. Laten we wat babbelen samen. Laten we het over jou hebben, toen je nog klein was. Ik ben dol op kleine kinderen.

HEER: *(resigneert)* Goed, als je dat leuk vindt... alleen, als je er geen bezwaar tegen hebt, begin ik met toen ik vijf jaar was. Van de tijd daarvoor herinner ik me niets meer.

JULIA: Vijf jaar? Wat triest nou! Ik vind heel kleine kinderen veel leuker... ze zijn nog zo onschuldig...minder gemeen...maar ja, als het niet anders kan... tja...

HEER: Goed, ik was dus nog een kind, toen ik vijf jaar oud was...en op een goeie dag werd ik dus zes... *(plotseling geïrriteerd)* Nee, echt, het gaat niet, laten we er mee stoppen! Ik voel me zo stom... Je bent nu al een uur bezig om mij aan het lijntje te houden. Eerst met mijn vrouw, nou weer met je man. Nou, ik heb echt met hem te doen, met die man van jou. Heb je bij hem ook zo moeilijk gedaan?

JULIA: Nee, schat, bij hem ging het heel anders. Hij ging meteen voor de bijl.

HEER: *(verrast)* Hij ging voor de bijl?

JULIA: Ja, want toentertijd nodigde ik hem bij mij thuis uit, dus moest ik hem verleiden. Tenslotte is dat het enige wat liefde interessant maakt: veroveren. Maar ja, mijn man heeft helaas geen greintje ruggengraat en hij ging meteen voor de bijl. Daarom heb ik ook zo'n grenzeloze minachting voor hem. Bij jou is dat allemaal anders.. Jij kunt zo geweldig aandringen. Jij hebt zo'n Ausdauer. Toe schat, dring nog 's aan, wil je. Dring aan.

HEER: Ja, ik dring aan. Kijk maar. Laten we naar hiernaast gaan.

(De twee willen in elkaars armen de kamer verlaten als de telefoon overgaat; ze stoppen en weten niet wat ze moeten doen)

Wie kan dat zijn?

JULIA: Je vrouw?

HEER: Nee... die belt heel anders... Trouwens, waarom zou ze bellen? En met wie? Niet met mij in elk geval... Ze denkt namelijk dat ik bij mijn moeder ben.. En bovendien, dit is geen interlokaal belletje, dat hoor je zo... Het is vast iemand die verkeerd verbonden is. *(neemt*

haar weer in zijn armen) Kom mee. Je zult zien, het is zo voorbij...
(maar de telefoon gaat onverdroten door met bellen)

JULIA: Zet hem in godsnaam af. Ik word er gek van.

HEER: *(loopt naar de telefoon, haalt de hoorn van de haak en stopt hem in de lade van het tafeltje)* Zo, daar hebben we geen last meer van.

JULIA: *(wanhopig)* Wat doe je nou! Nu weten ze zeker dat je thuis bent, wie kan anders de hoorn van de haak hebben genomen?

HEER: *(realiseert zich dat vol schrik)* Wat stom van me... Je hebt gelijk! En nu denken ze misschien wel dat ik niet alleen ben, dat ik iets heel smerigs probeer te verbergen.

JULIA: Je wordt bedankt. Waarom zeg je niet meteen dat je van me walgt.
(barst in snikken uit) Ik, die op het punt stond me aan jou te geven... Dat komt ervan als je...

HEER: *(probeert zich te beheersen)* Maar schat... je begrijpt me verkeerd. We mogen niet het hoofd verliezen, we moeten kalm blijven...Waarom zouden ze eigenlijk denken dat ik hier de telefoon heb aangenomen? Het kan toch best iemand anders zijn geweest...zomaar iemand... een... *(hij komt niet verder)*

JULIA: *(ironisch)* Ja, de een of andere voorbijganger...

HEER: *(zonder overtuiging)* Bijvoorbeeld...

JULIA: *(zelfde toon)* Iemand die hier heel toevallig langs kwam... een dief bijvoorbeeld...

HEER: Ja, bijvoorbeeld... *(merkt hoe absurd dat is)* Een dief zei je? Als ze dat zouden denken, zouden ze onmiddellijk de politie waarschuwen.

JULIA: Precies. Misschien hebben ze dat al gedaan. *(schrikt)* O God, dan vinden ze ons hier samen en dan worden we gearresteerd.
(schreeuwt het uit) O God, de politie! *(ze rent naar de deur gevolgd door de man, die haar probeert tegen te houden. Op hetzelfde moment verlaat de dief in paniek zijn schuilplaats)*

DIEF: De politie... ook dat nog!... Hoe kom ik hier weg?..

HEER: *(in voorkamer)* Wacht...we moeten kalm blijven.

JULIA: Ik ben bang... kom mee... alsjeblieft.

HEER: Goed, we gaan...je wilt toch eerst nog wel je bontjas hebben?

JULIA: Goed dat je er aan denkt. Mijn bontjas... waar heb ik mijn hoofd zitten... Stel je voor dat we die... dan waren we erbij geweest...

(de dief die nog steeds niet weet of hij nu door het raam zal ontsnappen of toch nog liever wachten tot de twee weg zijn, hoort ze

terugkomen en zoekt heel snel zijn schuilplaats weer op, maar als hij de kast instapt, slaat hij met zijn hoofd tegen de slinger, waardoor er een "dong" klinkt)

(komt binnen en schrikt) Oh! Wat was dat?

HEER: *(glimlachend)* Niets schat. Dat was de klok... die heeft een uur geslagen.

JULIA: Neem me niet kwalijk, maar ik ben ook zo nerveus. *(De man heeft de bontjas in zijn hand en wil de vrouw net in haar jas helpen: opeens ziet zij de hoorn die nog altijd niet op de haak ligt)* Maar jij weet ook niet meer wat je doet. Kijk maar, we waren bijna weggegaan zonder op te hangen. *(ze doet de hoorn op de haak, maar ze heeft haar zin nog niet afgemaakt of de telefoon gaat opnieuw over; de twee kijken elkaar aan, nog angstiger nu; de man, bijna gehypnotiseerd door dit geluid, pakt de hoorn op en brengt hem langzaam naar zijn oor)*

HEER: *(onnatuurlijke stem)* Hallo? *(weer verschijnt de vrouw van de dief in beeld en weer horen we haar nogal geïrriteerde stem)*

MARIA: Hè, hè, eindelijk... Ik probeer je nu al een uur lang te bereiken! Mag ik weten, waarom je daarnet hebt opgehangen?

HEER: Neem me niet kwalijk, mevrouw. Met wie heb ik het genoeg? *(de minnares luistert mee, drukt haar oor tegen de hoorn)*

MARIA: Wat nou! Herken je de stem van je eigen vrouw geeneens meer?

JULIA: *(valt bijna flauw)* Je vrouw! Wat zei ik je. Oh, God!

MARIA: Wie zit daar naast je? Smeerlap... ik hoorde de stem van een vrouw...Wie is 't?

HEER: *(wendt zich tot Julia)* Niet zo opgewonden, schat. Er is een vergissing in het spel. Ik heb deze stem nog nooit gehoord.

MARIA: Maar ik wel! Je hoeft mij niks wijs te maken...Schoft, smeerlap, ik heb je door! Nou begrijp ik, waarom ik niet in dat huis mocht komen van je. Maar straks mot je zelf naar huis...nou, en dan zal je wat beleven...

(De dief heeft zijn hoofd intussen uit zijn schuilplaats gestoken om de dialoog beter te kunnen volgen; maar nu hij zijn vrouw zo tekeer hoort gaan, maakt hij zich duidelijk zorgen)

HEER: Luister, mevrouw, u vergist zich echt... u heeft een verkeerd nummer gedraaid... dit is het huis van de familie Franzosi...

MARIA: Dat weet ik, dat weet ik. Familie Franzosi, in de via Cenini 47, drie hoog... en nou is het afgelopen met die smoesjes van je en je hoeft ook je stem niet te verdraaien, want daar trap ik heus niet in...smeerlap...meneer mocht niet gestoord worden op zijn werk...

HEER: Maar wie werkt er hier dan?

MARIA: 't Is maar wat je werken noemt!... Een beetje achter de vrouwen aanzitten. Je eigen vrouw belazeren, dat is wat jij kan. Vuile leugenaar. Ze zeggen wel eens: wie liegt is een dief... ik bedoel wie steelt is een leugenaar! Vuile wijvendief.

HEER: Wat is dat voor taa1?... Leugenaar, vuile wijvendief, wie denkt u eigenlijk wel dat u voor zich heeft?

MARIA: Nou, mijn man natuurlijk. Wie anders?

HEER: Uw man mag dan een dief zijn... dat moet hij weten, maar ik ben uw man niet. Ik ben de man van mijn vrouw die gelukkig... niet hier is, want anders...

JULIA: Nee, dat ontbrak er nog maar aan!

MARIA: Maar, als u mijn man niet bent, wat doet u dan in dat huis?

HEER: Beste mevrouw, ik woon hier.

MARIA: Zo! En u zit daar in uw eigen huis met een vrouw die niet uw vrouw is... a1leen op dit uur van de dag, nadat u eerst iedereen had wijsgemaakt dat u de stad uit was.

JULIA: We zijn erbij!

MARIA: Ziet u nou wel, u bent net zo'n onbetrouwbare schurk en net zo'n dief dus... als mijn man.

HEER: Begint u nou al weer over uw man! Vertelt u me liever eerst 's, mevrouw, wie u heeft verteld dat ik niet in de stad zou zijn.

MARIA: Mijn man... Hij vertelt me altijd waar ie naar toe gaat. Al tien dagen lang heb hij u geschaduwd.

HEER: Hoezo?

MARIA: Hij wachtte op een gunstige gelegenheid.

HEER: Uw man wachtte op een... Wat voor belang had uw man er bij...

JULIA: *(bedekt met haar hand de hoorn van de telefoon)* Heb je het nou nog niet door? Jouw vrouw heeft je laten bespioneren door haar man. Dat is natuurlijk een detective.

HEER: O, nu heb ik het begrepen. Dat zijn fraaie karweitjes die uw man opknapt.

MARIA: Ach, weet u, het is zijn vak!

HEER: Noemt u dat een vak? Vindt u het in de haak dat hij van alles doet om een vrouw van d'r eigen man af te halen.

MARIA: Mijn man haalt een vrouw van d'r eigen man af. Kom nou!

HEER: U hoeft mij niks wijs te maken, mevrouw, en komt u me ook niet

aan met het smoesje dat u van niks weet.. Mijn vrouw... die mij zoiets levert...Inderdaad, in deze wereld is wederzijds vertrouwen totaal onmogelijk geworden. En ik, sufferd die ik ben, ik had nog illusies: "Mijn vrouw is tot zo'n lage handelwijze niet in staat. Het is een oerdegelijke naïeve vrouw!" Wie is er hier naïef, zij of ik!

MARIA: Wat nou? U denkt dat uw vrouwen mijn man samen...?

HEER: Ik denk het niet alleen, ik weet het zeker... u hoeft tegenover mij geen komedie te spelen.

MARIA: Ik zeg al niks meer. Waar is m'n man nu?

HEER: Moet u dat mij vragen... als u het niet eens weet!

MARIA: Ik weet in elk geval dat hij nog geen uur geleden in uw huis zat.

HEER: Hier, in dit huis?

MARIA: Reken maar van yes. Ik heb hem zelf opgebeld. Ik dacht zelfs dat ie er nog zat.

JULIA: Hij heeft vast de sleutels gehad van jouw vrouw!

HEER: Ja, dat is duidelijk... zodat ie hier dag en nacht naar binnen kon... Wedden dat hij nu al in Villa Ponente zit!

MARIA: In Villa Ponente? Wat moet mijn man in vredesnaam in Villa Ponente?

HEER: *(ironisch)* O, heeft hij u dat niet verteld? Ik dacht dat hij u altijd precies vertelde waar hij naar toe ging en wat hij daar deed. Nou, u wordt op uw wenken bediend: In Villa Ponente, in de via Aristide Zoamboni 34, telefoonnummer 7845, zit op dit moment mijn vrouw... mijn vrouw... die de langste tijd mijn vrouw is geweest! *(met deze woorden gooit hij woedend de hoorn op de haak; het beeld van de vrouw van de dief verdwijnt, terwijl Julia in een hartverscheurend gejammer uitbreekt)*

JULIA: Wat een schande... wat een schandaal... als mijn man dit hoort... wat zal dat een vreselijke klap voor hem zijn! Ik vind het zo zielig voor hem! En als je dan denkt aan alle opofferingen die ik me getroost heb om hem hier volledig buiten te houden! ..dit soort dingen heb ik altijd voor hem verborgen gehouden...ja, ik wilde hem absoluut niet voor het hoofd stoten... Zelfs deze laatste verhouding... en nu, op het moment dat alles zo heerlijk leek, nu...

HEER: En wat dacht je van mij? Voor mij is het nog veel erger. Ik had net besloten me definitief terug te trekken als wethouder, maar nu, na dit schandaal, zullen ze me vast en zeker voordragen als burgemeester. Je weet hoe het gaat in de politiek.

JULIA: Wat kunnen we doen? Er blijft ons niets anders over dan te vluchten of ons aan te geven.

HEER: Nou moetje niet overdrijven. Ons aangeven! En bij wie dan wel? En waarvoor? Wat hebben we nou helemaal gedaan? Hebben ze ons soms op heterdaad betrap? Nee, we zaten alleen maar over koetjes en kalfjes te praten... we hadden het over kinderen.

JULIA: Dat is zo. Ik had je net verteld hoe gek ik op kinderen ben...

HEER: Ja, maar misschien kunnen we dat toch maar beter niet vertellen. Je weet hoe de mensen zijn. Straks worden we beschuldigd dat we bezig waren... van voorbedachten rade. Ooooh, ik zou mezelf wel voor mijn kop kunnen schieten.

JULIA: Ja, misschien is dat wel de enige oplossing, de beste!

HEER: Wat? De beste oplossing? Ben je nou helemaal, jij? Ik zie de koppen in de kranten al voor me! Wethouder, die als ambtenaar van de burgerlijke stand meer dan 50 huwelijken heeft voltrokken, schiet zichzelf dood na overspel. De mensen bescheuren zich als ze dat lezen.

JULIA: Dat jij nog grapjes kunt maken. Jij bent echt volslagen krankzinnig. Geen greintje verantwoordelijkheidsgevoel.

HEER: Moet ik dan bij de pakken neer gaan zitten ? We zitten nu toch in de val. Het enige wat we kunnen doen is: wachten. Tot mijn vrouw uit Villa Ponente terugkomt, over een uur of wat (*denkt er over na*) Een uur of wat? Waarom zouden we daar niet van profiteren? Dan hebben ze tenminste een reden om ons te veroordelen.

JULIA: Doe niet zo vulgair, ja! (*duwt de man weg, die net als een paar minuten geleden weer languit gaat met zijn gezicht over de opgeklapte leuning*)

HEER: (*scheldend en tierend*) En ik heb dat kreng zelf gekocht.

JULIA: Kun jij dan geen greintje gevoel opbrengen? Of begrip tegenover mij? Begrijp jij dan niet, dat ik wanhopig ben?

HEER: Overdrijf niet zo! Wanhopig! Wat wil je dan dat ik doe? (*theatraal*) Dat ik mezelf van kant maak? Goed; dan maak ik mezelf van kant. (*de man haalt uit de lade een pistool en richt op zijn voorhoofd*) Dan heb je je zin.

JULIA: Neeeee... wat doe je nou?... Stop! (*ze neemt hem het pistool af, terwijl de man, die dit gebaar alleen maar heeft gemaakt om haar aan het schrikken te krijgen, van onder zijn snor glimlacht*)

HEER: (*ironisch en zelfingenomen*) Wat nu? Mag ik me nu van jou opeens niet meer van kant maken?

JULIA: Maar schat, als je het palletje erin laat zitten en er geen kogel instopt... zo... (*ze laadt het pistool en geeft hem terug*) Nu kan je jezelf tenminste voor de kop schieten.

HEER: *(vreemde kopstem)* Ah... oh... nu kan ik...

JULIA: *(heft het pistool ter hoogte van zijn slapen)* Vooruit, schiet op! Je wilt toch niet dat je vrouw je hier levend aantreft? *(angstig brengt de man het pistool naar zijn voorhoofd en net op dat ogenblik slaat de klok half een. Bij de eerste slagen schrikt de man en kijkt angstig naar het pistool)* Eigenaardige klok is dat! Eerst slaat ie een uur en nou opeens twaalf uur. Volgens mij loopt ie terug, ik bedoel achteruit.

HEER: Ja, dat is heel gek, hè... Dat heb ik nog nooit meegemaakt... Misschien is het een teken uit de hemel! Een vingerwijzing Gods. De hand van het lot, die de hand van de zelfmoordenaar op het laatste moment tracht tegen te houden... en mij er aan herinneren, dat je het leven, de tijd kunt laten stoppen, maar dat je nooit terug kan keren. Wees gegroet, hand uit de hoge, wees gebenedijd... Mijn dierbare klok, je hebt mij het leven gered! *(onder het uitspreken van deze woorden loopt hij op de klok af en omhelst hem hartstochtelijk, alsof hij een persoon van vlees en bloed is... de klok blijft slaan en lijkt op een gegeven ogenblik echt een levend persoon te worden.)*

DIEF: *(die de kreten van pijn niet meer voor zich kan houden, omdat de grote slinger maar op zijn hoofd blijft beuken)* Au...au...g.v.d... Nou is het wel genoeg!

HEER: *(springt achteruit en belandt in de armen van de vrouw, die echt bleek ziet van angst)* Het noodlot!

DIEF: *(stapt uit de klok en wrijft over zijn hoofd)* Godsallermachtig! Wat een ellende, wat een ellende Ik kreeg me toch een oplawabber. Goeie avond samen... Neemt u mij niet kwalijk. Heeft u niet toevallig wat zalf in huis? Ik heb me een paar builen. Volgens mij zijn het zulke joekels.

JULIA: Joekels! Ik vind wel dat het noodlot zich erg ordinair uitdrukt.

HEER: Mag ik 's weten wie u bent? En wat u hier in mijn huis doet? Nou geeft u een, twee, drie antwoord, anders krijgt u er van mij nog een paar joekels bij...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

